

mijmering

Au bord de la mer, Valentine PRAX

naaldhakken

Hij zat net als ik en een handjevol geïnteresseerden te wachten tot we de zaal in mochten, waar de halve finale van het Tromp Concours voor slagwerk zou worden gespeeld. Ik had hem nog nooit gezien. Hij was het type man tot wie ik me aangetrokken voelde. Een man die - zo schatte ik hem in - kijkt naar waarin ik me gezien wil voelen en niet zozeer naar mooi of lelijk. Het was wederzijds, na een minuut of wat drentelen om de tijd te doden sprak hij me aan.

We hadden meteen contact, moeiteloos, prettig, gedeelde interesse in muziek en aanverwante zaken. Het draaide er op uit dat we, toen we naar binnen mochten, naast elkaar in een rij schoven.

Op het podium stond een batterij slagwerk om u tegen te zeggen. Een marimba, vibrafoon en xylofoon, opstellingen met percussie-instrumenten in alle soorten en maten inclusief een groot rek met potten en pannen waarop kon worden gemept. Meest bijzonder was een ronde schijf van een meter doorsnee met daarop een paar rode naaldhakken. Voordeel van de vier optredens die we hoorden was dat ze stof en gelegenheid boden tot tussentijds overleg. Wij keken, beiden bekend met het verschijnsel percussie, niet op van een vijf minuten durend stuk voor naaldhakken - liefst rode, had de componiste laten weten - het gaf juist stof tot serieuze bespiegelingen. Onze meningen waren verdeeld, wel waren we het er over eens dat de versie met witte pumps minder interessant was dan de drie met rode.

Het was een bijzondere middag. Ik ben dol op de creatieve, avontuurlijke en veelzijdige geest van jonge percussionisten, op het uitdagende, soms brutale, maar vaak ook verstilte eigentijdse repertoire. Maar ik was me vooral steeds bewust van de man die naast me zat. Hij voelde helemaal thuis, alsof ik hem al jaren kende. Het liefst was ik naar hem toegeschoven om de vele mooie momenten ook fysiek te delen, hem te voelen en te bevestigen.

Ik heb het maar niet gedaan. We hebben elkaar de hand geschud na afloop en bedankt. Ik fietste naar huis in een roze wolk van verbondenheid met de wereld om me heen.

Marjolijn Sengers, 18-11-2018